

บทที่ 5

สรุปการวิจัย อภิปรายและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และมีข้อเสนอแนะดังนี้

5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วย วิธีสอนแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร กับ วิธีสอนแบบปกติ

5.2 สมมติฐานในการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบปกติ

5.3 การดำเนินการวิจัย

5.3.1 กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2537 โรงเรียนประชาอุปถัมภ์ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี จำนวน 76 คน ซึ่งได้จากประชากร 8 ห้องเรียน จำนวน 303 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง (purposive sampling) พิจารณาจากการจัดชั้นเรียนของโรงเรียน ซึ่งใช้วิธีจัดชั้นเรียนด้วยการคละเทศและผลการเรียนวิชาสามัญในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในระดับที่ใกล้เคียงกัน และผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในภาคเรียนที่ 1 ซึ่งมีผลใกล้เคียงกัน แล้วจับสลากเพื่อเลือกกลุ่มเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผลปรากฏว่า กลุ่มทดลองคือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/8 และกลุ่มควบคุม คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/7 จำนวนห้องละ 38 คน

5.3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

5.3.2.1 โครงการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ยึด

จุดประสงค์ตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2533 (ฉบับปรับปรุง) และยึดจุดประสงค์เชิงหน้าที่ของภาษาในหนังสือ English Is Fun เล่ม 2 จำนวน 10 บท แต่ละบทได้กำหนดเนื้อหาและโครงสร้างของบทเรียนกิจกรรมภาษาอังกฤษ จำนวน 36 คาบ เพื่อใช้ในการกำหนดเนื้อหาในการสอนของทั้งสองกลุ่ม ซึ่งผู้วิจัยสร้างเอง

5.3.2.2 แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสารโดยยึดจุดประสงค์เชิงหน้าที่ของภาษา ซึ่งผู้วิจัยสร้างเอง จำนวน 36 แผน ซึ่งใช้สอนกลุ่มทดลอง

5.3.2.3 แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษตามหนังสือคู่มือครู ใน หนังสือ English Is Fun เล่มที่ 2 ซึ่งใช้สอนกลุ่มควบคุม

5.3.2.4 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เพื่อวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยยึดจุดประสงค์เชิงหน้าที่ของภาษา จำนวน 60 ข้อ ข้อสอบแบ่งเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 เป็นข้อสอบข้อเขียน ประกอบด้วยทักษะการฟัง การอ่าน และการเขียน จำนวน 45 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นข้อสอบปากเปล่า (oral test) เพื่อวัดทักษะการพูด จำนวน 3 กิจกรรม คือ short talk, interview และ giving instructions

ซึ่งแบบทดสอบนี้ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองแล้วนำแบบทดสอบไปให้ผู้เชี่ยวชาญ และกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบ ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของแบบทดสอบ นำแบบทดสอบไปหาประสิทธิภาพ เพื่อหาความยากง่าย อำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่น

5.3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

5.3.3.1 ทดสอบก่อนเรียน (pre-test) ทั้งกลุ่มทดลองและ กลุ่มควบคุม

5.3.3.2 ดำเนินการสอนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มเป็นเวลา 12 สัปดาห์ โดยสอนสัปดาห์ละ 5 คาบ ๆ ละ 60 นาที รวมทั้งสิ้น 36 แผนการสอนซึ่งมีเนื้อหาและจุดประสงค์เชิงหน้าที่ของภาษาเหมือนกัน โดยผู้วิจัยสอนเองทั้ง 2 กลุ่ม กลุ่มทดลองใช้แผนการสอนที่เน้นกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร กลุ่มควบคุมใช้แผนการสอนตามหนังสือคู่มือครู

5.3.3.3 ทดสอบหลังเรียน (post-test) เมื่อสิ้นสุดการทดลองโดยผู้วิจัยเป็นผู้ทดสอบเอง ซึ่งเป็นแบบทดสอบฉบับเดียวกัน กับแบบทดสอบก่อนเรียน

5.3.3.4 วิธีการตรวจให้คะแนน แบ่งเป็นสองลักษณะ ดังนี้

การทดสอบปากเปล่า ใช้บันทึกคะแนนในระหว่างการทดสอบ โดยยึดเกณฑ์ของความถูกต้องในการใช้ภาษา (accuracy) ความสามารถในการใช้ภาษาในการสื่อสาร

อย่างคล่องแคล่ว (fluency) และความสามารถในการสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนเองพูด (comprehensibility)

การสอบข้อเขียนใช้การนำข้อสอบที่นักเรียนทำมาตรวจให้คะแนน ยึดเกณฑ์ที่ว่า ถ้านักเรียนตอบถูกหรือปฏิบัติถูกต้องได้ 1 คะแนน ตอบผิด เว้นไม่ตอบ หรือไม่ปฏิบัติ ให้ 0 คะแนน ทั้งสองตอนมีคะแนนรวม 60 คะแนน

5.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังการทดลองผู้วิจัยได้นำคะแนนค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลการสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ตลอดจนคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ได้จากการสอบกลุ่มตัวอย่างทั้งสอง ไปทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยใช้ t - test ซึ่งมีการทดสอบความแตกต่างดังนี้

5.4.1 การทดสอบความแตกต่างของคะแนนผลการสอบก่อนเรียน(pre-test) ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ในแต่ละทักษะและรวมทั้ง 4 ทักษะ

5.4.2 การทดสอบความแตกต่างของคะแนนผลการสอบหลังเรียน (post-test) ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ในแต่ละทักษะและรวมทั้ง 4 ทักษะ

5.4.3 การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนหลังเรียน (post-test) และคะแนนก่อนเรียน (pre-test)เมื่อเปรียบเทียบภายในกลุ่ม ในแต่ละทักษะและรวมทั้ง 4 ทักษะ

5.4.4 การทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ในแต่ละทักษะและรวมทั้ง 4 ทักษะ

5.5 สรุปผลการวิจัย

5.5.1 ก่อนเริ่มการทดลองนักเรียนทั้งสองกลุ่มมีค่าเฉลี่ยคะแนนผลการสอบก่อนเรียน (pre-test) ไม่แตกต่างกันในทั้ง 4 ทักษะ นั้นหมายความว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันในทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน

5.5.2 หลังการทดลองเมื่อทดสอบคะแนนผลการสอบหลังเรียน(post-test)ของทั้งสองกลุ่ม พบว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มมีค่าเฉลี่ยของคะแนนผลการสอบหลังเรียน ในทักษะการฟังและการอ่านไม่แตกต่างกัน แต่ในทักษะการพูดและการเขียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดย นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีความสามารถในการเรียนในทักษะการพูดและการเขียน สูงกว่า วิธีสอนแบบปกติ

5.5.3 เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนผลการสอบหลังเรียน (post-test) กับคะแนนผลการสอบก่อนเรียน (pre-test) ภายในกลุ่มของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนดังกล่าวมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน กล่าวได้ว่าไม่ว่าจะเป็นวิธีสอนแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษา อังกฤษเพื่อการสื่อสารหรือวิธีสอนแบบปกติช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาในการเรียนรู้ดีขึ้นกว่าเดิม

5.5.4 เมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในด้านทักษะการฟังไม่แตกต่างกัน แต่ในทักษะการพูด การอ่านและการเขียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อเปรียบเทียบรวมทั้ง 4 ทักษะแล้วคะแนนดังกล่าวมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้วย โดยกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าทั้ง 3 ทักษะและคะแนนรวม นั้นแสดงให้เห็นว่า วิธีสอนแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษา อังกฤษเพื่อการสื่อสารช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ สูงกว่า วิธีสอนแบบปกติซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัย

5.6 อภิปรายผลการวิจัย

จากผลของการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษา อังกฤษเพื่อการสื่อสารกับวิธีสอนแบบปกติ พบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดย นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษา อังกฤษเพื่อการสื่อสารมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สูงกว่า ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบปกติ ซึ่งผลจากการวิจัยครั้งนี้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของนักการศึกษาหลายท่าน เช่น Prabhu (1979) ได้ศึกษาพบว่า นักเรียนที่สอนโดยใช้ ประมวลการสอนที่เน้นการจัดกิจกรรมงานเพื่อการสื่อสารมีผลการเรียนดีขึ้นเป็นที่น่าพอใจ Doughty และ Pica (1986) ศึกษาพบว่า การจัดกิจกรรมงานเพื่อการสื่อสารต่าง ๆ โดยยึดหลัก two-way information gap เกิดการเรียนรู้ภาษามากที่สุด วิรจักษ์ (2528) ศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนการเขียนด้วยวิธีการเขียนภาษาอังกฤษตามจุดประสงค์เชิงหน้าที่ของภาษามีคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนตามวิธีสอนเขียนตามปกติ ประภาภรณ์ (2529) ศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวของการสื่อสารที่เน้นจุดประสงค์เชิงหน้าที่ของภาษา ประสบผลสำเร็จในการเรียนมากกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนที่เน้นจุดประสงค์เชิงโครงสร้าง กุสุมา (2530) ศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยการเสริมกิจกรรมที่มุ่งงานปฏิบัติมีผลสัมฤทธิ์

ในการเรียนภาษาอังกฤษ สูงกว่า ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบปกติ อรสา (2531)พบว่า นักเรียนที่สอนโดยการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารมีประสิทธิภาพในการเรียน สูงกว่า นักเรียนที่สอนตามปกติซึ่งผลของการศึกษาในเรื่องการเปรียบเทียบวิธีสอนแบบกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นจุดประสงค์เชิงหน้าที่ของภาษาและยัดหลัก information gap ช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สูงกว่า วิธีสอนแบบปกติ อาจเนื่องมาจาก

5.6.1 ลักษณะการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ในการสอนกลุ่มทดลองได้มีการจัดกิจกรรมตามจุดประสงค์เชิงหน้าที่ของภาษายัดหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร โดยนักเรียนได้รับมอบหมายให้ทำงานอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกภาษาตามหน้าที่ ใช้ได้ถูกต้องตามสถานการณ์ โดยมุ่งเน้นกิจกรรมในลักษณะ information gap และเป็น two-way communication นักเรียนได้มีโอกาสได้ฝึกใช้ภาษาในการสื่อสารตามสถานการณ์ต่าง ๆซึ่งมีส่วนช่วยให้นักเรียนได้เข้าใจและเห็นประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น

นอกจากนี้การสอนในลักษณะกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารช่วยให้นักเรียนได้คิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็น ซึ่งสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตรประถมศึกษาในปัจจุบัน เพราะเป็นการเรียนที่นักเรียนได้มีโอกาสลงมือทำกิจกรรมเองเป็นส่วนใหญ่ โดยครูผู้สอนเพียงแต่คอยเป็นผู้ช่วยเหลือและประสานงานระหว่างกลุ่มต่าง ๆ ให้ดำเนินกิจกรรมภายใต้ขอบเขต และกฎเกณฑ์ที่กำหนดไว้ บางครั้งเมื่อพบปัญหานักเรียนภายในกลุ่มก็ต้องช่วยเหลือกันทำงานภายในกลุ่มให้สำเร็จ นอกจากนี้ยังเป็นการช่วยสร้างบรรยากาศในการเรียนที่ดี ฝึกการทำงานเป็นหมู่คณะนักเรียนได้มีโอกาสช่วยเหลือกัน เกิดความสนุกสนานในการเรียนรู้ มีความมั่นใจในเนื้อหาและไม่รู้สึกเครียดในขณะที่เรียน

5.7 ข้อเสนอแนะ

5.7.1 การจัดกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นสิ่งที่ดีแต่ก็ไม่ง่ายในการดำเนินการหากผู้วิจัยไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ ดังนั้นผู้ที่ จะทำการวิจัยควรจะศึกษาหาความรู้ และเทคนิควิธีจากผู้ที่ได้ศึกษามาก่อนจะช่วยให้การทำวิจัยคล่องตัวมากยิ่งขึ้น

5.7.2 เนื่องจากการสอนภาษาอังกฤษแบบกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจำเป็นที่จะต้องใช้วัสดุอุปกรณ์จำนวนมากเพื่อช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้มากยิ่งขึ้นโดยเฉพาะการสร้าง role cards หากผู้วิจัยได้ใช้วัสดุคุณภาพที่ดี และเก็บรักษาให้ดีก็จะมีประโยชน์ต่อการนำไปปรับปรุงแก้ไขและใช้ในการทำวิจัยครั้งต่อไปได้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการสอนให้มากยิ่งขึ้น

5.7.3. การสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร บรรยากาศของห้องเรียนเป็นสิ่งจำเป็นการจัดห้องเรียนมีส่วนสัมพันธ์กับการดำเนินกิจกรรม ผู้วิจัยควรให้ความสำคัญและออกแบบแผนผังการจัดห้องเรียนไว้ล่วงหน้า จะช่วยให้การดำเนินกิจกรรมเป็นไปได้อย่างดี และในขณะดำเนินการสอนนักเรียนมักจะมีเสียงดังมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ เพราะนักเรียนจะมีอิสระในการเคลื่อนไหว ผู้วิจัยจึงควรมีกฎเกณฑ์และทำความเข้าใจในการดำเนินกิจกรรมทุกครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีการปฏิบัติงานกลุ่ม นักเรียนยังไม่เข้าใจบทบาทการทำงานกลุ่มที่แท้จริง ดังนั้นผู้วิจัยควรมีการฝึกการทำงานเป็นกลุ่มโดยเริ่มกิจกรรมง่าย ๆ จนนักเรียนเคยชินแล้วค่อยเพิ่มขั้นตอนของงานมากยิ่งขึ้น และจากการวิจัยพบว่ากิจกรรม pairwork ที่เปลี่ยนแปลงอยู่ในหลายรูปแบบจะช่วยให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกภาษาได้มากและลดภาระการจัดชั้นเรียน อีกทั้งเสียงก็ไม่ดังเท่าที่ควร แต่ถึงแม้ว่าเสียงของชั้นเรียนจะดังบ้าง ผู้วิจัยไม่ควรทอดทิ้งหรือเลิกจัดกิจกรรมเพราะการที่เด็กได้ฝึกกิจกรรมจะช่วยให้นักเรียนจดจำในสิ่งที่เรียนได้ดี และแม่นยำ

5.7.4 การจัดกลุ่มการทำงานของนักเรียนควรมีหลายรูปแบบ โดยปกตินักเรียนมักจะจับกลุ่มตามความสนใจ เช่น เด็กเก่งจะจับกลุ่มกันเอง และเด็กอ่อนจะรวมกลุ่มเด็กอ่อน การปฏิบัติกิจกรรมเด็กเก่งจะทำได้ดี แต่เด็กอ่อนทำไม่ได้เพราะเขาไม่มีความพร้อมทางภาษาเท่าที่ควร ดังนั้น ผู้วิจัยจึงควรคละกลุ่มระหว่างเด็กเก่งกับเด็กอ่อน เพื่อว่าเด็กเก่งจะได้มีโอกาสช่วยเหลือเด็กที่เรียนอ่อนในการทำกิจกรรมร่วมกัน แต่อย่างไรก็ตามจากการสังเกตในการทำวิจัยหากผู้วิจัยจัดกลุ่มแบบเด็กเก่งคละกับเด็กอ่อนบ่อยครั้งเกินไปก็จะทำให้เด็กเก่งเกิดความรู้สึกเบื่อในการทำกิจกรรม ดังนั้นเพื่อเป็นการแก้ปัญหาผู้วิจัยอาจจะจัดกลุ่มแบบประเภทเด็กเก่งกับเด็กเก่ง เด็กอ่อนกับเด็กอ่อนบ้างในบางโอกาส เพื่อเปิดโอกาสให้เด็กเก่งได้ทำกิจกรรมตามความสามารถและความสนใจโดยผู้วิจัยอาจจัดกิจกรรมเสริมให้เด็กเก่งได้เรียนด้วยตนเองมากขึ้น ในขณะที่ผู้วิจัยจะได้มีโอกาสเข้าไปช่วยเหลือเด็กที่เรียนอ่อนได้เต็มที่โดยที่ไม่รบกวนเวลาเรียนของนักเรียนทั้งชั้น

5.7.5 การจัดเกมที่มีการแข่งขัน และการให้รางวัลค่อนข้างดีเป็นที่สนใจของนักเรียน แต่ถ้าบ่อยครั้งเกินไปเด็กที่เรียนอ่อนมักจะท้อใจเพราะคิดว่าตนเองไม่มีโอกาสชนะดังนั้นผู้วิจัยควรระวังและจัดการแข่งขันให้เหมาะสม นอกจากนั้นในการวิจัยในครั้งนี้ยังพบว่า นอกจากเพลงและการวาดภาพ ซึ่งเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาในระดับเด็กเล็กที่ชื่นชอบแล้ว เกม Bingo สามารถใช้สอนในทักษะการฟังและการเขียนได้ดีมาก เด็กชอบและฝึกการทำงานได้เร็ว นักเรียนได้มีโอกาสฝึกการเขียนและการฟังหลายครั้ง และเป็นแรงจูงใจในการทำงานดีกว่าการให้จดตามคำบอก หรือลอกจากกระดานดำ หรือทำแบบฝึกหัด นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนในระดับเล็ก ชอบเลียนแบบการออกเสียงซึ่งเป็นขั้นตอนสำคัญในการเริ่มเรียนภาษา และการที่เขาได้เรียนด้วยความรู้สึกสนุกและได้ทำกิจกรรมหลาย ๆ อย่างภายใต้หัวข้อเดียวกัน

จะทำให้เขาจำโครงสร้าง หรือรูปแบบของภาษาได้ดี และจำโครงการสร้างทางไวยากรณ์ได้ค่อนข้างแม่นยำ

5.7.6 ในการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารการให้ขวัญและกำลังใจเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญ เพราะแรก ๆ นักเรียนมักขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาและไม่กล้าแสดงออก แต่เมื่อผู้วิจัยได้ให้ความสนใจช่วยเหลือ และให้โอกาสอย่างทั่วถึง เขาจะมีความมั่นใจมากยิ่งขึ้นในการฝึกการใช้ภาษาและกล้าแสดงออก การที่ครูช่วยเหลือและไม่แก้ไขผิดพลาดในทันที แต่มีการประเมินผลการปฏิบัติงานภายในชั่วโมง หรือ ในวันรุ่งขึ้นจะทำให้ นักเรียนได้ทราบผลการทำงานของตนเอง ทำให้ได้เรียนรู้ข้อผิดพลาด ความสำเร็จในการทำงาน และให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะเรียนมากยิ่งขึ้น

5.7.7 การติดตามผลการทำงานของนักเรียนขณะปฏิบัติงานกลุ่ม เป็นสิ่งจำเป็น ครูอาจดูแลไม่ทั่วถึง ดังนั้นครูอาจมอบหมายให้เด็กภายในกลุ่มเป็นผู้ประเมินผลงานและรายงานพฤติกรรมการทำงานภายในกลุ่ม ซึ่งจะทำให้ครูได้ทราบความเคลื่อนไหวของการทำงานภายในกลุ่ม

5.7.8 ในการทดสอบปากเปล่า(oral test) เพื่อวัดทักษะการพูด ค่อนข้างที่จะใช้เวลามาก แต่ก็เป็นการวัดที่ตรงกับจุดประสงค์ในการสอนเพื่อการสื่อสารเพราะเน้นให้นักเรียนได้ใช้ภาษาและแสดงออก เนื่องจากเวลาในการทำวิจัยในครั้งนี้ค่อนข้างจำกัด การพิจารณาให้คะแนนในช่วงการทดลองควรมีการบันทึกเทปไว้จะช่วยให้เราสามารถพิจารณาการให้คะแนนได้ดียิ่งขึ้นเพราะสามารถฟังจากเทปได้อีกครั้ง และถ้าเป็นการสอนในชั้นเรียนจริง หากเรามีเกณฑ์การประเมินที่ชัดเจน ครูผู้สอนอาจช่วยเหลือกันในการดำเนินการทดสอบได้ หรือถ้าจะให้คะแนนยุติธรรมมากขึ้นอาจใช้ครู 2 คน ในการทดสอบแล้วนำคะแนนมาหารเฉลี่ยกัน (two markers)

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรจะมีการทดลองเปรียบเทียบการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในระดับประถมศึกษาอีกในสถาบันแห่งอื่นเพื่อจะได้เปรียบเทียบผลของการวิจัยว่าเป็นอย่างไร

2. ควรศึกษาเจตคติของนักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ แบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้วย